

Bemærkninger til lovforslaget.

1. Erstatningsydelsen til tilskadekomne værnepligtige i henhold til lov nr. 94 af 27. marts 1934 er fastsat efter lignende principper som dem, der ligger til grund for ulykkesforsikringsloven, men under hensyn til, at de pågældende har pådraget sig invaliditeten eller sygdommen under udøvelse af den tvungne værnepligt, er ydelserne noget højere end efter ulykkesforsikringsloven. Ved lov nr. 230 af 28. maj 1948 (jfr. rigsdagstidende 1947-48, tillæg A., sp. 6453), hvorved gennemførtes en regulering af ydelserne til militærinvaliderne, fastsattes årslønnens maksimumsbeløb således til 7 000 kr., efter at årslønnens maksimumsbeløb i henhold til ulykkesforsikringsloven ved lov nr. 113 af 23. marts 1948 var fastsat til 5 000 kr. I det den 5. november 1958 (spalte 681) fremsatte forslag til lov om ændring i ulykkesforsikringsloven foreslås denne lovs maksimumsbeløb forhøjet fra 5 000 kr. — pr. 1. april 1958 pristalsreguleret til 7 250 kr. — til 9 000 kr. Under hensyn hertil foreslås nærværende lovs maksimumsbeløb, der pr. 1. april 1958 er pristalsreguleret til 10 150 kr., forhøjet til 12 000 kr.

Samtidig foreslås pristalsreguleringen ændret for at bevare den bestående rytme i reguleringen af de to loves ydelser.

Herudover stilles — i overensstemmelse med de foreslåede ændringer i ulykkesforsikringsloven — forslag om ændring af de bestemmelser i nærværende lov, der svarer til ulykkesforsikringslovens. Der stilles således forslag om ændring af ankereglerne, jfr. §§ 5 og 6, om betaling af udgifterne ved optræning, jfr. § 14, stk. 2, om adgang til for direktoratet for ulykkesforsikringen — når forholdene taler derfor — at nedsætte dagpengene indtil halvdelen, jfr. § 16, om ændring af de gældende bestemmelser om enke- og børnerenter, jfr. § 22, om forlængelse i visse tilfælde af den gældende 5 års frist for forandringer i fastsatte renter, jfr. § 25, stk. 4, om ændring af bestemmelserne om afregning af renter og dagpenge ved indlæggelse på en i henhold til lovgivningen om offentlig forsorg anerkendt anstalt, jfr. § 26, stk. 2, 5 og 6, og om forhøjelse af begravelseshjælpen, jfr. § 30.

2. Endvidere stilles forslag om under loven at medtage dels de til civilt arbejde overførte værnepligtige, jfr. lov nr. 187 af 20. maj 1933 om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde, dels personer, der uden at oppebære egentlig lønning herfor, gør tjeneste ved det i civilforsvarslovens kapitel III og IV omhandlede civilforsvar. Der henvises herom til bemærkningerne til § 1.

Som følge af, at loven omfatter personer, der i modsætning til de værnepligtige er beskæftigede ved deres almindelige arbejde udover tjenesten, jfr. bemærkningerne til § 1, stk. 2, foreslås enkelte bestemmelser, der hidtil alene har taget sigte på de værnepligtiges specielle forhold, ændret. Der stilles herved forslag om ændring af bestemmelserne om rettidig anmeldelse, jfr. § 7, stk. 2, om ændring af bestemmelserne om udgifterne vedrørende sygebehandling, jfr. § 14, stk. 2, om bortfald af dagpengeretten for den tid, i hvilken skadelidte hensidder til afsoning af straf eller er interneret i henhold til dom, jfr. § 15, stk. 4, om ændring af bestemmelserne for dagpengeudbetaling, jfr. § 17, og om en arbejdsgivers ret til i visse tilfælde at få tillagt skadelidtes dagpenge, jfr. § 19.

Endelig stilles forslag om fastsættelse af en speciel årsløn som udgang ved beregning af dagpengeerstatning. Der henvises herom til bemærkningerne til § 31.

Ad forslagens § 1:

Forslaget om ændring af lovens titel er en følge af, at loven omfatter andre end militære værnepligtige, jfr. bemærkningerne til lovens § 1, stk. 2.

Ad forslagens § 2:

Til § 1.

Stk. 1: Forslaget om at ændre ordet „invaliderente“ til ordene „ydelse efter denne lov“ skyldes, at loven omfatter andre ydelser end invaliditetserstatninger.

Stk. 2: Ved lov nr. 475 af 3. december 1948 (jfr. rigsdagstidende 1948-49, tillæg A., sp. 3033) uddededes den af lov nr. 94 af 27. marts 1934 om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige omfattede personkreds med det personel i hjemmeværnet, der lejlighedsvis og uden vederlag gør tjeneste i vænet. Derimod fandtes det ikke tilstrækkeligt begrundet at lade en særlig invalideforsørgelseslovgivning komme til anvendelse for de til hjemmeværnet knyttede personer, som aflønnes enten som tjenestemænd eller ved særligt honorar, idet disse, som frivilligt har valgt deres gerning, ikke bør stilles anderledes i tilfælde af tilskadekomst end andre tjenestemænd og honorarlønnede, der ved tilskadekomst under deres tjeneste omfattes af ulykkesforsikringslovens regler.

Endvidere er de i kapitel II i lov nr. 152 af 1. april 1949 om civilforsvaret omhandlede menige